

ta del "palet".

El problema de futur continua; el dipòsit està plantat aquí, damunt del possible, com un gegant de panxa molt grossa, i a aquest enorme gegant, si no se l'alimenta regularment, pot ésser inútil.

Avui en dia, la majoria dels pagesos ja no esperen que ploqui per a poder regar els camps i tenir collita o no. Les modernes extensions agrícoles, són regades per sistemes d'aspersió, que assegurin les collites de manera regular.

-Bé...!

L'important i digne de mencionar és l'esperit i visió de futur d'uns homes que no deixen d'estar preocupats, per molt plé que -avui- estigui el famós dipòsit d'un mil.lió de litres, que ben comptat i sense voler ésser pessimistes, si no entrés una gota d'aigua en un mes, les 72 famílies de Tavertet gasten solament 200 l. d'aigua per casa, el deixarien més sec que un os. Pensem que un llarg i calorós estiu

s'apropa.

-Si no s'ha trobat aigua a 86 metres, per què no mirem més avall ?.

- Si no hi ha diners per a pagar-ho, per què no s'en demanen a la Generalitat ?.

- Pot ser que entre uns i altres poguem trobar solucions, o com a mínim, cercar-les.

El que no pot ser, és que la sort d'aquest dipòsit estigui en mans dels elements, qual "La Armada Invencible". Plantejem-nos això de l'aigua amb visió de futur; el futur sense beure ni regar és molt fotut.

Des d'aquestes pàgines, voldria agrair a aquests veïns que, quan varen sentir parlar del pou i del que costava, ens varen fer costat, aportant uns diners, que estic segur, que si avui els hi tornéssim a demanar, per fer un altre pou, la gran majoria, per no dir tots, tornarien a pagar-los, gustosos de no haver d'esperar que ploqui, per a poder veure aigua.

Aquesta és la relació de noms i pagaments dels que han col.laborat:

AJUNTAMENT DE TAVERTET	178.500	RAMON ESPADAMALA	6.000	JOSE JUVENTENY	6.000
JAUME ROURE	6.000	CARLOS BACH	6.000	MERCEDES HOMS	6.000
CAN CABRE	6.000	BERNARDO CORBERA	6.000	CARMEN DIEGO	6.000
JOAN COMA	6.000	MANUEL COMERMA	6.000	ANTONIO MOLINA	18.000
ELVIRA PRECIADOS	6.000	ENRIQUE BORRAS	6.000	JUAN SARRIAS	6.000
JOAN FERRES	6.000	JORDI GUMI	6.000	JAIME FABRE	6.000
JOSE MOUELLAS	12.000	JOAN COMTE	6.000	MANUEL IBAÑEZ	6.000
JOAN PLANAS	6.000	JOANOLA	6.000	COLONIA SAN SALVADOR	6.000
EMILIA FALCO	6.000	JOSEP CRISTIA	12.000	SANTIAGO FATJO	6.000
MIGUEL PARRAMON	6.000	DOLORES PEIRO	6.000	JAVIER ARUMI	6.000
JUAN MARTI	6.000	CELESTINO SOY	6.000	FRANCISCO GIRONELLA	6.000
JOSEP MARIA REIXACH	6.000	LUCIA URPI	12.000		
MONTSERRAT BUXO	6.000	ISIDRO MANZANO	6.000	A TOTS MOLTES GRACIES.	
LUCIANO MAS	6.000	BALDOMERO DONADEU	6.000		
ANTONIO ROVIRA	6.000	JOSEFA PIUGVILA	12.000	ENRIC BORRAS.	
RAMON BARTOMEUS	6.000	FREDERIC ANGUERA	6.000		
JOSE MARIA VILAGRASSA	6.000	ROSA JORDA	6.000		

Fruita del temps

TOT VE QUE ARRIBA

A tots els que esperem

Fa dies que friso per veure el borriçol que anuncia la florida del cirerer del jardí de la torre veïna. És com una mena de litúrgia esperança dora i il.lusonada que

m'avisa, cada any, l'arribada de la primavera. Un dia, en un moment de descans que la "colla" et deixa, (un d'aquells escassos i sedants minuts de calma que els alumnes rega

len als professors, en hores que tenen la "bona") mires pels finestrals de l'escola i veus que a les branques del cirerer jove hi han aparegut uns borrellons de neu o unes tofes

de cotó fluix agombolades per uns principis de fulletes tendres que els fan la guàrdia.

Llavors, t'adones que la florida del cirerer no és, com la de l'ametller, un simple anunci primaveral "entre sol, núvols i vent" com deia Maragall, sinó l'autèntica porta de la primavera que s'acaba d'esbatanar.

D'ençà d'aquella primera sorpresa, ja pots mirar cada jorn i aniràs seguint la ruta lluminosa del bon temps: més flors, més fulletes, més blancor... I, un dia, tot de cop, el verol de les cireretes entre el verd maragda lluent i fi.

El miracle del cirerer és tan ràpid que no et dona temps, gairabé, ni de meravellar-te: tan aviat el veus blanc com ja te'l trobes sembrat de rubís primerencs entre el verd violent i esclatant.

I és que tot té, si se'l sap veure, el seu al·licient en aquest món màgic de la natura: l'amet-

ller floreix d'hora i grana tard; el cirerer, com qui ha anat treballant per dins, es lleva de cop i, llavors, galopa lleuger per arribar abans que els altres.

El que és cert és que a mí, el cirerer sempre m'ha semblat la imatge d'aquell que no té pressa per sortir al carrer, per encarar-se amb la vida acativa, per ficar-se en el món del soroll, perquè va emmagatzemant energies, pensant solucions, atresorant coneixements... Quan surti, serà una meravella veure quanta dolçor, quanta riquesa, haurà elaborat en les hores solitàries i seques del dolor, de l'esforç, del treball callat.

Jo m'imagino com deu frisar-se el pobre cirerer amb les branques nues, veient, al seu entorn, la florida matinal de l'ametller airós i, fins i tot, la del més senzill presseguer; com són ja un bé de Déu de toies i de fragància; com els van festejant les abelles i

com els volten les noies rialleres per a treure'n algun pom blanc o rosat i posar-se'l, orgulloses de la joia abastada, damunt del seu pit ardit i emprenedor...

Sí: és ben cert. Aquestes esperes són molt pesades. La de la mare somniant el naixement o la creixença del fill que ja s'imagina gran i arriscat: la de l'estudiant que no veu la manera d'arribar a final de curs amb bons resultats; la de l'artista que es neguiteja buscant la forma ideal, el color definitiu, la consonant reclamada per la rima exigent.

Demà, però, filla del dolor i de la constant elaboració de la saba interior, la florida serà exultant i el fruit andolcirà les hores i alegrarà el món.

Perquè, tot ve que arriba, cirerer, tot ve que arriba !

Lluís Badia i Torras.

L'EERMITA DE SANT CORNELI

No serà tarda de primavera la d'aquest diumenge de febrer ?

-Aprofitem-la i arribem-nos a Can Toni per assaborir l'aigua de la Font del Faig ? Ens ho diu ben volent el fill Barnat. I de cidits, ens encabim en el vehicle la muller Maria, la nora amb el pom de flors de la petita Marta i

aquest cronista, reforçada la mà amb bastó de jubilat. Quin servei, el bastó ben nuat actuant com a tercera cama !.

I enllà s'ha dit per atènyer un dels paisatges que més ens perforen l'ànima. S'ha copsat ben del tot, amb bona paraula escrita, l'opulent misatge del nostre Collsacabra ?.

Sortits de Manlleu i mirat des de Llafranca, la seva panoràmica ens fa cina, sia a l'hivern, sia a l'estiu. Aquella plata que rellueix encastada a la custòdia d'Aiats i de Cabrera, és cosa no vista enlloc. Quina processó el rosari de les pairals masies brunes, exornades amb els roquets de-